

Mētrienas

Izdod Mētrienas pagasta pārvalde

2023. gada aprīlis – maijs

Nr. 2 (279)

Dzīve

Atveram durvis majam un svinam pavasari. Šim mēnesim svētki piestāv. Darba svētki, Valsts Neatkarības atjaunošanas diena, Eiropas diena, Mātes diena, Ģimenes diena, Vasarsvētki un šogad arī pasaules čempionāts hokejā – Hokeja svētki. Un kā lai nesvin, ja pati daba sagādā visu, kas svētkiem piedien – puķu pilnas pļavas un dārzi, skan putnu balsu solo, ansambļi un kori, tauriņi, bites un kameņes izpušķo vai katru ziedu, smaržas vilināt vilina ārā, un sirds grib gaviļēt. Prieks par gaišajiem rītiem un vakariem, par dienām, kas stāv uz pieneņu lauka un zelta krāsu sev smej. Un tur vidū mazs cilvēkbērns. Viņš, saplūcis pieneņu saulītes, tās māmiņai nes, svarīgi tur mazajā saujiņā un pats staro tām līdz. Bet vai jūti, cik nozīmīgs viņam ir katrs māmiņas acu skatiens, tēta roku pieskāriens, lai viņa laime nesaplaktu dzīves dienu skarbajā pieskārienā? Viņam vispirms ir nepieciešama ģimene, tikai tajā, tikai mīlestības pilnā ikdienā šis mazais ķipars var veidoties par cilvēku. Tikai patiesi mīlēts cilvēks spēs pats mīlēt, viņā nebūs rūgtuma un naida. Sargāsim savas ģimenes, neļausim brist garāmgājējiem tajā, ko saucam par savu dzīvi. Lai vienmēr varam redzēt laimīgus un smaidīgus bērnus, apmierinātus un priecīgus vecākus. Sveiciens visām māmiņām, vecmāmiņām, vecvecmāmiņām Mātes dienā, visām ģimenēm šajā ziedu un svētku mēnesī.

Ināra

Vai nav skaisti dzīvot pavasarī?
Kad visapkārt lido tauriņi
Un ziedi tik tikko sāk ziedēt arī.
Vai nav sajūtas tādas,
Kas liek celt augstu, augstu pēdas?
Vai nav labi sajūst vēju matos,
Skriet pretī saulei un sajūst tās siltumu
saulstaros?
Vai nav bijis tā ar tevi,
Ka gribas atdot visu sevi?
Izdejot sirdī pavasari...
Šo laiku, kad sirds zied,
Jo tālāk tu nezini, kā tev dzīvē var iet...
Vai nav skaisti dzīvot pavasarī,
Kad atplaukst daba
Un reizē dabai tu arī!
Elīna Čepule

2023. gada 27. aprīlī Domes sēdē tika izskatīti divi Mētrienas pagasta pārvaldes iesniegtie iesniegumi Par finansējuma piešķiršanu Mētrienas pagasta pārvaldei

Domes sēdē pieņemts Madonas novada pašvaldības domes lēmums par finansējuma piešķiršanu Mētrienas feldšerpunktam infrastruktūras uzlabošanai 470,69 EUR (četri simti septiņdesmit eiro 69 centi), medicīniskajiem svāriem un elektrokardogrāfam 930,49

EUR, par kopējo summu 1401,18 EUR apmērā. Otrs iesniegums par aprīkojuma iegādi pārvaldes rīcībā esošajam traktorītim, piešķirts finansējumu zāles smalcinātājam 1900,00 EUR (viens tūkstošis deviņi simti eiro 00 centi) apmērā no Madonas novada 2023. gada budže-

ta nesadalītajiem līdzekļiem, kas ņemti no Mētrienas pagasta pārvaldes 2022. gada atlikuma.

Mētrienas pagasta pārvaldes vadītāja
Ilona Zalāne

Latvija Republikas Neatkarības atjaunošanas svētki 4. maijā

Kur ies
slīpā lietū, mana uguns,
kuries.
Buries
pāri senču kauliem,
mana sirdsapziņa,
buries.
Kur ies
mana tauta,
mana dūša
tur ies.
Turies
debesīs un zemē,
mana nolemība,
turies.
/Ojārs Vācietis/

Ik gadu 4. maijs ir valsts svētku diena — šajā datumā 1990. gada 4. maijā Latvijas PSR Augstākā Padome pieņēma deklarāciju „Par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu”, ar kuru atjaunoja 1922. gadā pieņemto Satversmi. Savukārt 1940. gada 17. jūnijā notikušo PSRS armijas ienākšanu Latvijā deklarācija pasludināja par starptautisku noziegumu, kas vardarbīgi pārtrauca Latvijas Valsts eksistenci. Ar šo lēmumu AP atjaunoja Latviju kā neatkarīgu, demokrātisku valsti un noteica valsts varas „de facto” atjaunošanai pārejas periodu, kas beidzās ar Latvijas Republikas 5. Saeimas sasaukšanu. Par to tika informētas toreizējās PSRS un citu pasaules valstu un tautu vadības.

Visā Latvijā 4. maijā tradicionāli notiek dažādi pasākumi. Arī pie mums, Mētrienas pagastā, šajā dienā notika „Baltā galdauta svētki”. Pasākumu kuplināja Praulienas pagasta folkloras kopa „Praulīts”.

Uz zemeslodes, zem saules dzīvo gandrīz astoņi miljardi cilvēku.

Tajos latviešu ir tikai pusotra miljons. Tas ir kā pusotra piliena jūrā.

Teiksiet, kāda var būt pusotra piliena dziesma? Un tomēr – uz zemeslo-

des, zem saules ir tāda tauta – latvieši, uz zemeslodes, zem saules ir tautai dziesma par sauli, par jūru, par mežiem un par tautu.

„Prauliša” dalībnieki sirsnīgi, mīļi un skanīgi papildināja zāli ar savām balsīm un instrumentiem.

Žēl, ka apmeklētāju bija ļoti maz, jo pasākums notika ļoti jaukā atmosfērā. Kopā ar „Praulīti” dziedājām, dalījāmies sajūtās, dzērām tēju ar līdzīgi paņemtiem gardumiem.

Paldies visiem, kas 4. maija pēcpusdienu pavadīja Mētrienas tautas namā.

TN vadītāja **Anita**

Tikšanās

Madonas novada pašvaldība 2023. gadā organizē tikšanās ar katra Madonas novada pagasta, apvienības, kā arī Madonas pilsētas iedzīvotājiem.

Tikšanās mērķis – informēt pašvaldības iedzīvotājus par šī brīža aktuālajiem un plānotajiem darbiem: administratīvi teritoriālās reformas, sociālo pakalpojumu grozu novada iedzīvotājiem, plānotajām un realizētajām investīcijām novadā un katrā no pagastiem pieejamo atbalstu, iedzīvotāju iniciatīvām, brīvā laika aktivitāšu piedāvājumu, bērnu un jauniešu, kā arī multifunkcionālo centru darbību un atbalsta mehānismiem uzņēmējdarbībai.

9. maijā notika tikšanās ar Mētrienas pagasta iedzīvotājiem. Sākumā par aktualitātēm novadā izstāstīja Madonas novada domes priekšsēdētājs Agris Lungēvičs.

Mētrienas pagasta pārvaldes vadītāja Ilona Zalāne ziņoja par padarīto un iecerēm Mētrienas pagastā. Tika sniegtas atbildes uz iedzīvotāju iesūtītiem un klātienē uzdotiem jautājumiem.

Madonas novadā iedzīvotājiem ir iespēja līdzdarboties pašvaldības dar-

bā gan ziņojot par problēmām, gan piedaloties aptaujās, kā arī iesaistoties Madonas novada teritorijas plānojuma

izstrādē. Visu informāciju var atrast Madonas novada mājas lapā - madona.lv TN vadītāja **Anita**

Ceļā uz Dziesmu svētkiem

Ievērojot svētku norises cikliskumu, kārtējie XXVII Vispārējie latviešu dziesmu un XVII Deju svētki notiks 2023. gadā no 30. jūnija līdz 9. jūlijam.

No Madonas novada uz Dziesmu un Deju svētkiem brauks 45 kolektīvi.

Arī Mētrienas tautas nama divi deju kolektīvi piedalīsies šajos svētkos.

Gan senioru deju kolektīvs „Mētra”, vadītāja Arnita Sovietova, gan vidējās paaudzes deju kolektīvs „Meteni”, vadītāja Anita Amata sūri un grūti strādāja, lai izcīnītu iespēju kopā ar daudziem Latvijas kolektīviem nest Mētrienas vārdu svētku gājienā un izdejot savu prieku Daugavas stadionā.

Aprīļa beigās Madonas kultūras namā notika pārbaudes skate. Visi Madonas deju aprīņķa kolektīvi nopelnīja biļeti uz svētkiem. Arī „Mētra” un „Meteni”, iegūstot 1. pakāpes diplomu, jau ar lepnumu var teikt – mēs arī būsīm daļa no daudziem tūkstošiem, kas izdejos 4 koncertus!

Tiekamies svētkos!

TN vadītāja **Anita**

Vidējās paaudzes deju kolektīvs „Meteni”.

Senioru deju kolektīvs „Mētra”.

SKATLOGĀ

Teiču purva malā

Pēc vēsa un vēl sniegiem bagāta marta beidzot atnācis tik gaidītais siltais laiks. Katra saulainā diena palīdz atmosties apkārtējai videi: debesis piedzied gājputnu bari, viss ir kļuvis zaļāks, bites un kameņi iešūpo dzeltenos pūpolus un pirmās pavasara puķes, pašiem tā vien gribas vairāk laika pavadīt ārā, tajā brīnumainajā telpā, ko saucam par dabu.

Kādā no jaukajām aprīļa dienām dodamies izbraucienā uz „Uzkalniem”, mājām, kas atrodas Teiču dabas rezervāta malā. Te jau apmēram 15 gadus mīt un saimnieko Latvijas Dabas fonda padomes priekšsēdētājs **Andrejs Briedis** ar savu ģimeni.

„Latvijas Dabas fonds ir nevalstiska dabas aizsardzības organizācija, kas 1990. gadā tika dibināta ar mērķi saglabāt Latvijas dabas daudzveidību. Lai to īstenotu, Latvijas Dabas fonds darbojas dabas aizsardzības praktiskajā nodrošināšanā, izstrādājot retu, apdraudētu sugu un īpaši aizsargājamo dabas teritoriju aizsardzības projektus, piesaistot finansējumu un nodrošinot to realizāciju”. (informācija atrodama enciklopēdijā Vikipēdijā).

Jāpiebilst, ka Latvijas Dabas fonda valdē darbojas arī mētrienietis ornitologs, projektu vadītājs **Jānis Kuze**.

„Vides un dabas aizsardzība ne pasaulē, ne Latvijā tuvākajā laikā aktualitāti diemžēl nezaudēs, līdz ar to arī Latvijas Dabas fondam darba netrūks. Tikai kopīgi mēs varam saglabāt mūsu eksistences pamatu – dabas daudzveidību”, tā saka Andrejs Briedis.

Andreju pazīst vien nedaudzi pagasta iedzīvotāji. Laiks iepazīties tuvāk.

Jūsu vizītkarte.

Esmu dzimis Rīgā, arī skolas gadi pavadīti Rīgā, Vecmīlgrāvī. Lai kādreiz ar 2. autobusu nokļūtu līdz centram, bija vajadzīga apmēram stunda, tāpēc ātrāk sanāca, ja kājām gājām uz Ziemeļblāzmas staciju un braucām ar elektrisko vilcienu. Vidusskolu nepabeidzu, iestājās meža tehnikumā Ogrē, tur mācījies 4 gadus, tehnikumu pabeidzu 1999. gadā. Pēc tehnikuma beigšanas izglītību turpināju Jelgavā, tolaik Latvijas Lauksaimniecības universitātē Ekonomikas fakultātē. Dokumentus iesniedzu arī Meža fakultātē, taču tā kā tiku budžeta grupā ekonomistos, tad izvēlējos studijas tur.

Meklējot prakses vietu, nokļuvu Latvijas Lauku konsultāciju un izglītības

Andrejs Briedis darbā ar bitēm.

Tirdzniecības stends.

Energiefektivitātes uzlabošana – saules bateriju uzstādīšana.

atbalsta centra ekonomikas nodaļā, kas atradās Ozolniekos, netālu no Jelgavas. Iesākumā darbojos ar projektu un biznesa plānu sagatavošanu lauksaimniekiem un lauku uzņēmumiem, vēlāk biju atbildīgs par organizācijas starptautisko projektu vadīšanu. Tie bija pirmie gadi Eiropas Savienībā. Ar Latvijas Dabas fondu sadarbība sākās jau strādājot Ozolniekos. Tas bija projekts par pļavu atjaunošanu Engures dabas parkā – līdzēju kārtot dokumentus tehnikas iegādei. Tad sekoja vēl daži kopīgi projekti un arī doma, ka varētu strādāt Dabas fondā. Biju sācis veidot saimniecību, slodze Ozolniekos samazinājās. Un tad saņēmu piedāvājumu – fondā „pieskatīt” lietas, kas saistītas ar lauksaimniecības politiku. Un tā – nu jau vairāk kā 10 gadus darbojos Latvijas Dabas fondā, tiku izvirzīts darbam fonda padomē un nu jau otrreiz esmu ievēlēts par padomes priekšsēdētāju.

Kā nokļūvat Mētrienā?

Jau strādājot Ozolniekos, sapņoju par lauku sētu un savu saimniecību. To atradu Mētrienā. Te esam jau 16 gadus. Iesākumā bija doma atjaunot veco māju, taču sapratu, ka tā ir ļoti sliktā stāvoklī, un labi, ka toreiz pietika prāta nemēģināt to remontēt. Pateicoties Eiropas Savienības atbalstam jaunajiem zemniekiem, esam uzbūvējuši dravas māju – tā nodrošina ražošanai nepieciešamās pamatvajadzības, taču darāmā vēl daudz, lai to sauktu par pabeigtu. Te ražošanai paredzēts ap 100 m². (Jau ienākot šajā telpā, jutām medus un vaska smaržu).

Elektrības pieslēguma mājai nav, pieslēgums izmaksāja ļoti dārgi, tādēļ domājām par citiem risinājumiem un izvēlējāmies saules paneļus. Tie tika vesti no Vācijas un darbojas jau krietnu laiku, tāpēc to jauda kļuvusi mazāka. Nesen uzstādīti vēl pāris jauni paneļi, lai varētu darbināt visas elektroierīces. Jāsaka gan, ka nevar pieslēgt jaudīgas ierīces, jāmeklē mazāk jaudīgas. Tumsajās gada dienās, kad saule nespīd, talkā nāk ģenerators. Ēst pagatavošanai un siltumam noder malkas plīts

Kā vērtējat dabas daudzveidību un dabas saglabāšanu Latvijā?

Ilgtermiņa vides dati rāda, ka situācija Latvijā pasliktinās. Gan lauku putnu, gan mežu putnu indeksis ir ar lejupejošu tendenci – dati rāda, ka Latvijā putni nejutās tik labi kā pirms gadiem desmit, divdesmit. Arvien retāk var dzirdēt griezes. Kopš pagājušā gada veicu lauksaimniecības zemju naktsputnu uzskaiti Mētrienas maršrutā, un priecēšos, ka vēl griezes varam dzirdēt arī Mētrienas centrā.

Pieaug aramzemes platības, ko apšēj ar kviešiem un rapsi, bet samazinās zālāju platības, kas ir nozīmīgas putnu barošanās un ligzdošanas vietas

Taču putni ir teju vienīgā savvaļas sugu grupa, par kuru mums ir kāds priekšstats – mums nav datu, lai spriestu, piemēram, par savvaļas bišu, tauriņu un citu apputeksnētāju izplatību un tendencēm Latvijā.

Jūs nodarbojaties ar biškopību. Cik ilgi esiet biškopis?

Pirmā darīšana ar bitēm sākās pie tēva māsiņas Cesvaines „Ezerniekos”. Toreiz man bija kādi „padsmit” gadi. Vajadzēja palīdzēt nest medus rāmīšus, bailes nebija, kaut arī bites dzēla. Laikā, kad mācījos tehnikuma pēdējā kursā, radi ASV jautāja, vai negribu braukt līdzēt latviešu biškopim Valdemāram Deklavam. Tā 2 vasaras pabiju ASV vidienē. Astoņdesmitajos gados saimniecība bija liela, vairāk nekā 6000 saimes. Kad līdzēju es, bija palicis kāds pusotrs tūkstotis saimju – Valdemārs jau tuvojās astoņdesmitajam mūža desmitam un bites līdzēja saglabāt možu garu un vingru miesu. Bija patika strādāt, kaut arī tiku sadzelts. Pēc lielāka kašķa ir izdevies saskaitīt kādus 40 dzeloņus, Valdemāram esot trāpījušies pat pāris simti – tad gan esot palicis gurdāks.

Tāpēc tika skatīts lauku īpašums, lai varētu nodarboties ar biškopību. Toreiz medus cena bija laba. Pēdējos gados saimju skaits sezonā ir 60-70 saimes, palīdz dēli, ģimene.

Kur realizējat medu? Jums ir piedāvājumā arī medus ar dažādām piedevām.

Medu visvairāk realizēju dažādos tirdziņos. Esam z/s „Priežukalns” un kopš iesākuma saimniekojam ar bioloģiskās lauksaimniecības metodēm. Labākā tirgošanās katru gadu ir Piena, maizes un medus svētku laikā Jelgavā. Arī Rīgā ir viens veikals, kur nododam produkciju.

Kad medu sākām saražot vairāk nekā spējām pārdot, sākām medus maisījumu ražošanu. Medum pievienoju brūklenes, piparmētru, ingveru, kanēli (gan īsto – Ceilonas, gan Ķīnas, ko pareizāk nebūtu saukt par kanēli, bet gan kasiju), kakao, kerobu (samalti Ceratonijas pākšaugu koka augļi, tiek saukti arī par maizes koka augļi), zaļo tēju, rabarberus, zemenes, mellenes, dzērvenes, lakricu, bišu maizi, propolisu, ziedputekšņus, nātri, priežu pumpurus.

Iebraucot pagalmā, ieraudzījām arī aitu ganāmpulku un mazos šī gada jēriņus.

Jā, aitas ir mani dabīgie „zāles plāvēji”. Tās mums ir 6 gadus, pirms tam ganījām arī kaimiņu saimniecības kazas un āžus. Pirmos 2 gadus pirkām jērus, taču tas ne vienmēr bija vienkārši – bioloģiskās saimniecības dzīvniekus drīkst iegādāties tikai no citām bioloģiskajām saimniecībām. Pirms 3 gadiem nopirkām 5 aitu mamas ar 10 jēriņiem, un tā aizsākās aitikopība. Mums pārsvarā ir Romanovas šķirnes aitas, to gaļai nav izteiktā aitas gaļas piegarša. No jēru taukiem var gatavot ziepes, klāt pievieno priežu darvu. Sadarbojamies ar Lejas-Ķuncu saimniekiem Rutu un Stefanu Beļavā (Ruta un Stefans ir kazu ganāmpulka īpašnieki un nodarbojas arī ar siera ražošanu). Šī ir pirmā ziema, kad aitas pa ziemu mitinājās uz vietas „Uzkalnos”. Ziemu pavadīja *aitumicā* – prāva izmēra siltumnīcā aitu izmitināšanai aukstajā periodā. Lielākās bažas un darbs bija sniega laikā, kad vajadzēja garās siltumnīcas jumtu attīrīt no biežās sniega segas. Patlaban vairāk kā 30 aitu ganāmpulks dzīvo ganībās.

Kā ar meža dzīvniekiem? Vai bieži redzami?

Stirnas, zaķi, meža cūkas un aļņi ir teju vai ikdienā. Pirms vairākiem gadiem dienas laikā pa dravas mājas logu redzēts vilks, ziemā bieži var novērot arī lūša pēdas. Ir iegādātas divas baltas suņi meitenes, kas sargās aitas. Samērā bieži te var ieraudzīt arī cilvēkus, kaut Teiču purvs ir rezervāts un ieeja tajā bez Dabas aizsardzības pārvaldes gida ir liegta. Pavasarī, putnu migrācijas un ligzdošanas laikā, ieeja liegta pat gida klātbūtnē.

Jūsu draugi un domubiedri te, laukos.

Tie ir Baiba un Einārs, kā arī Ruta un Stefans no Beļavas.

Ko novēlētu Mētrienas iedzīvotājiem, cilvēkiem, kas dzīvo laukos?

Mēģināt turēties, noteikti palīdzēt viens otram. Lai pagastā tiktu vienmēr saglabāts medpunkts, pasts, bibliotēka.

Avīzes „Mētrienas Dzīve” redkolēģija pateicas par iespēju parunāties un interesanti pavadīt laiku pie Jums, lauku īpašumā, novēlot izturību, izdošanās un veiksmi gan sargājot mūsu dabu, gan saimniekojot savās mājās. Paldies par viesmīlīgo uzņemšanu.

Foto no A. Brieža personīgā arhīva. „Uzkalnos” ciemajā Līga un Ināra

Pavasara jubilāres – skarbo gadu meitenes Maija Bogdanova

Narcises un tulpes iezvanījušas aprīli, un šogad pavasarī īpaša jubilejas reize manai kaimiņienei Maijai, tāpēc neliels ieskats jubilāres dzīves gājumā.

Maija dzimusi 1943. gada 19. aprīlī „Alžānos”, Aiviekstes krastos, te pavadīta bērnība un skolas gadi. Maija tēvu ierauga vien 5 gadu vecumā, kad viņš atgriezās no iesaukuma vācu armijā. Ģimenē aug četras meitas: Maija un viņas jaunākās māšas Māra, Inta un Laima. Māra patlaban dzīvo Ventspī, Inta Rencēnos, bet Laima Vecpiebalgā. Tēvs strādāja par koku pludinātāju, pa ziemu arī mežā. Kādu laiku bija arī pārcēlājs uz Aiviekstes. Mamma darbojās pa māju.

Pirmie skolas gadi aizvadīti Lejasskolā, vēlāk mācības turpinātas Gustavskolā Praulienā. Uz Lejasskolu meitene ziemā devās pāri Aiviekstei pa ledu. Pēc pamatizglītības iegūšanas, Maija vēlējās mācīties Bulduros, taču sapni nepiepildīja krievu valodas dēļ – neizturēja eksāmenu. Izglītība gan tika turpināta vakarskolā. 1957. gadā kolhoza priekšsēdētājs uzaicināja Maiju strādāt par brigadieru Rāksalā, tā iesākās darba gadi. Bieži vien pārspīlētās prasības (piemēram, izbirušo graudu skaitīšana pēc kombainēšanas) jaunajai brigadierai atstāj nepatīkamus iespaidus par šo darbu. Bet jaunības gadi jau nav tikai darbs, Maija atceras sadarbību ar kolhozu „Kirovs” Praulienā, kad bieži brauca turp arī palīdzēt dažādos lauku darbos, atceras laiku, kad iestājās komjaunatnē.

1964. gada 21. novembrī Maija apprecējās ar Jāni, drīz ģimene sagaidīja dēlu Ivaru un pārcēlās uz „Alžāniem”, kur strādāja fermā, dažus gadus vēlāk piedzima otrais dēls – Atis. Šajā laikā cēla Rāksalas govju novietni, un ģimene 1969. gadā pārcēlās uz dzīvi un darbu Rāksalā.

1971. gadā piedzima meita Ineta, viņu pieskatīt palīdzēja brālis Atis, Ivars dzīvoja „Alžānos” pie vecvecākiem. Abi ar vīru Jāni strādāja jaunajā fermā, bet tad Gaida Krasta uzrunāja Maiju pārcelties un strādāt govju fermā „Salas”. Un tā 1973. gadā ģimene pārcēlās uz „Salām”, un Maija ar Jāni te strādā līdz kolhoza „Līdums” likvidācijai. Vēl kādu neilgu laiku pēc kolhoza likvidācijas melnraibo govju ganāmpulku aprūpē 4 ģimenes: Bogdanovi, Carkovski, Dmitrijevi un Krjukovi. Vēlāk Maija ar Jāni strādā savā saimniecībā. Nu jau turpat

Maija 1. rindā ceturtā.

Maija un Jānis Bogdanovi.

Maija un augstā apbalvojuma medaļa.

10 gadus Jānis atdusas Ozolkalna kapu klusumā.

Maijai ir 7 mazbērni: Olita, Edmunds, Sintija, Edgars, Gints, Artis, Agneta. Arī 4 mazmazbērniņi: Roberts, Gustavs, Nia, Elizabete. Par katru no viņiem vecmammai un vecvecmammai ir savs stāsts, savas atmiņas, prieks un rūpe.

Par apzinīgu un teicamu darbu Maija saņēmusi daudzus goda rakstus,

darba trieciennieka goda zīmes, 1981. gadā viņai piešķirts Nopelniem bagātā kolhoznieka goda nosaukums, kā arī Madonas rajona darba teicamnieka goda nosaukums. 1985. gadā čaklā slaucēja saņem Latvijas PSR Augstākās Padomes prezidija Goda rakstu, 1986. gadā Maijas foto atrodas Madonas rajona Goda plāksnē. Apbalvojumā saņemts pat zelta pulkstenis.

Gadi un smagais darbs kolhoza lau-

kos un fermā, savā piemājas saimniecībā pasliktinājuši veselību, un kādreiz tik enerģiskā sieviete ļoti reti atstāj istabu, vien palūkojas caur logu un tā sagaida un pavada gadalaiku maiņu. Dienas tiek pavadītas klausoties radio vai skatoties televizoru un, protams, gaidot meitu, atbraucot no darba, gaidot mazbērņus un mazbērņiņus, gaidot katru tuvo cilvēku. Mēs, avīzītes veidotāji, vēlam Maijai veselību, paldies par darba gadiem, par atsaucību, un lai piepildās sapnis – vasarā pasēdēt mājas pagalmā un baudīt saules siltumu.

Foto no ģimenes arhīva

Aija Krūmiņa

Aija dzimusi Aiviekstes ciema „Ozolosalā” neilgi pirms Otrā pasaules kara. Kara laiku ģimene aizvada Aizkraukles pusē. Pēc kara vecāki strādā kolhozā, un Aija atceras, ka arī bērniem bija daudz darāmā. Joprojām viņas atmiņā garās biešu vagas, ravēšana karstajā saulē, siena grābšana ar zirga grābekli, nebeidzamiem lauku darbi. Ģimenē Aija bija jaunākā, vecāki bija brālis Alberts un māsa Inta. Pirmās četras klases pavadītas Aiviekstes pamatskolā, vēlāk meitene izglītību turpina Gostiņu astoņgadīgajā skolā.

No 1954. līdz 1958. gadam Aija apgūst grāmatveža profesiju Jēkabpils sovhoztehnikumā. Pirmā darba vieta ir Jēkabpilī finanšu nodaļā. Tad Aija kādu laiku strādā Biržu internātskolā par grāmatvedi. Vēl pēc kāda laika Zasā, kolhozā par slaucēju. No Zasas Aija ar ģimēni pārcēlās uz Mētrienu un strādā par slaucēju „Ozolkalna” un „Āriņu” fermās līdz kolhoza „Līdums” likvidācijai. Pēc tam viņa strādā savā piemājas saimniecībā, rūpējās par saviem lopiem un rosās pa dārzu. Patlaban, kā pati jubilāre saka, vada pensionāra dzīvi. Neko īpašu nedara. Agrāk patika lasīt grāmatas, darboties savā dārziņā, bet tagad lielākais vaļasprieks ir krustvārdu mīklas. Vienmēr tiek ciemos gaidīti arī savi mīļie.

Aijas dzīves piepildījums vienmēr ir bijuši arī viņas bērni: meita Sarmīte, dēli Andris, Juris un Aivars.

Viņa ir bagāta ar astoņiem mazbērniem: Lindu, Ingusu (meitas Sarmītes bērni), Zinti (Andra dēls), Evelīnu, Madaru (Jura meitas), Emīlu, Matīsu un Adrianu (Aivara dēli). Liels prieks arī par mazmazbērniņiem Leo un Rūdfolfu.

Aija ir pavasara bērns un viņā mīt pavasara gaišums. Kā baltajai ābelei dārzā. Lai arī pati jubilāre saka, ka dzīve gājusi gan augšup, gan lejup – kā pa vij-

No kreisās: Māra, Inta, Laima, priekšā Maija.

Aija Krūmiņa.

ņiem, viņa nesūrojas, bet priecājas par to, kas ir. Mēs, avīzītes veidotāji un, protams, lasītāji, vēlam Aijai veselību, izturību un optimismu. Būt savai ģimenei vēl daudzus gadus par silto patvērumu.

Foto no ģimenes arhīva

Daina Skabarniece.

Daina Skabarniece

Daina ir mētrieniete, dzimusi „Sildu” mājās, Sildu ezera krastā Teiču purva malā. Augusti kuplā ģimenē, kopā ar māšām Ilgu, Mirdzu, Skaidrīti, Elvīru, Maigu un diviem ģimenes audzībērniem no tēva puses – viņa dēliem Voldemāru un Jāni. Voldemārs krita kara laikā, bet Jāni Edelbergu noteikti atceras vai katrs ve-

cākās paaudzes Mētrienas iedzīvotājs. Kara laiks pāiet Lūmānos, mājā, kur vēlāk dzīvoja Ausma un Ēvalds Bērziņi.

Nodibinoties kolhozam, tēvs tajā strādāja par posminieku brigadieru, mamma saimniekoja mājās.

Skolas gaitas Daina uzsāk Lūmānos, kas vēl krietnu laiku bija apdzīvota vieta. Šobrīd gan nekas vairs neliecina, ka tur bija gan skola, gan pasts, pienotava, bibliotēka un veikals. Pazudusi

apdzīvotā vieta Latvijas kartē. Palicis vien vietārds. Tālāk zināšanas apgūtas Mētrienas pamatskolā.

Bērniības laiku Daina atceras kā ļoti interesantu, kaut gan no 9 gadu vecuma, dzīvojot „Rubeņos”, (tagad mākslinieku Krollju vasaras māja) Daina palīdzēja griezt mežā malku. Un „protams, nebija sveši visi lauku darbi: siena vākšana, kas bija roku darbs, ravēšana, linu plūškšana un citi darbi. Netālu dzīvoja Arņa Pabrūkļa ģimene, un, kopā esot ap 15 bērniem, piedzīvojumu un jautrības netrūka. Stāstījuma laikā Daina vairākas reizes saka: „Dzīve ir bijusi tik skaista”. Dzīvojot „Ārēs”, daudz ticis muzicēts, jo te dzīvoja Tuču ģimene, kas bija muzikāla. Ģimeņu kopā sanākšanas reizēs tika spēlēti cītaris un dziedāts. Kādu laiku ģimene dzīvoja „Mētriņās”, un Daina atceras skaistās zaļumballes Ozolkalnā. Uz zaļumballēm braukts arī uz Saikavu kopā ar māsām un Milliju Strodi.

Darba gadi pavadīti, strādājot par slaucēju „Vintiešos”, „Salās” un „Āriņos”, tad savā piemājas saimniecībā.

Lai arī darbs fermās bija grūts, nevienu reizi Daina dzīvi par smagu nenosauc, gluži otrādi – atceras, ka varēja arī jauki atpūsties. Visspilgtāk atmiņā viņai palikusi ekskursiju uz Kijivu kopā ar Annu Špuri, Ināru Mālnieci, Juri Mālnieku un Olgu Pauniņu. Skaistās Kijivas vietas, kas, iespējams, tagad kara dēļ, cietušas. Te, dzīvojot viesnīcas 7. stāvā, piedzīvota zemestrīce. Ar šīm atmiņām Daina tagad vada savu ikdienu, priecājas, ka meita Ineta ieguvusi ļoti labu izglītību un jau kādu laiku strādā un dzīvo Rīgā. Ir audzinātāja bērnodrāzē. Ineta īpaši patīk ukraiņu bērni. Tāpat Daina vienmēr ar labu vārdu piemin Inetas draudzeni Mētrienā – Zani „Tā man kā otrā meita”, tā par Zani saka Daina.

Tagadējais Dainas hobijs ir viņas mazdārziņš. Jau laikus izplānots, kad, kur un ko sēs vai stādīs.

Lai Tev, Daina, veselība, prieks par katru nodzīvoto dienu, lai veicas darbi dārziņā un sirdī miers.

Foto no ģimenes arhīva

Ņina Stradiņa

Ņina dzimusi vācu laikā, vācieši jau atkāpās, un ienāca krievu armija. Gar „Jošmaļu” mājām gāja fronte. Ģimene slēpās aiz lielo koku puduriem, par laimi, lopi nebija aiztikti. Un tādā nedrošā laikā sākās Ņinas bērniība. Tēvs bieži vien slēpās mežā, ņemot līdzi savus zirgus, tāpēc mazajai meitenei ikdienu vairāk pagāja kopā ar mammu. Kad 7 gadu vecumā meitenei bija jādodas uz skolu,

Daina ar meitu Inetu.

Ņina absolvējot skolu un jaunībā.

nedēļu jādzīvo skolas internātā, tas mazajai skolniecei bija liels pārdzīvojums. Prom no mājām, no savas mīļās mammas. Ņina atceras, ka vismaz pāris reizes arī bēga no skolas, bet nodeva sarkanā cepurīte, kāds ieraudzīja un pazi-

ņoja skolotājiem. Skolā arī mazākajās klasēs bija dažāda vecuma skolēni kā jau pēckara gados, un Ņina atminas, kā lielākās meitenes rūpējās par viņu un vakaros bieži jau aizmigušu aiznesa uz gultiņu. Skolas gaitas uzsāktas Kalna skolā Saikavā un līdz tam bija 8 km garš ceļš. Kad varēja, tad Plēšu daudzie bērni tika sasēdināti zirga pajūgā un aizvīnāti līdz skolai. Bet bija reizes, kad vajadzēja šo ceļu gabalu mērot kājām un ceļā aizgāja kādas pāris stundas. Jau tad viņa nozvērējās, ka saviem bērniem skola būs tuvu pie mājām, lai nav tik tālu jāiet.

Pa vasaru vienmēr bija jāstrādā, jāpalīdz mammai slaukt 16 govīs (slauca ar rokām), jāiet ganos. Kad govīs bija paēdušas un sadzītas vienuviet, lai gulētu, meitene un citi bērni izdomāja dažādas nodar-

bes. Arī Ņina tāpat kā puikas kāpelēja pa kokiem un nereti mājās pārradās ar saplēstu kleitu. Bet kad tad vēl kāps kokos, ja ne bērniībā!

Pēc Kalna skolas beigšanas meitene sāk mācīties Madonas 1. vidusskolā,

taču to nepabeidz. Mācoties 11. klasē, pa radio tiek paziņots, ka pēc vidusskolas absolvēšanas 2 gadi jānostrādā kolhozā, tikai tad drīkstēs studēt. Vidusskolas gados vasarā bija vismaz viens mēnesis jānostrādā kolhozā, tāpēc abas ar Laimdotu Sniedzi ar velosipēdiem brauca uz Praulienu uz darbu. Vēlāk Ņina aiziet mācīties par šuvēju un šajā arodā arī kādu laiku strādā, šuj gan kleitas, blūzes, bikses, gan kāzu kleitas.

1958. gadā Ņina sāk strādāt kolhozā „Centība” Saikavā kopā ar Gaidu Krastu un Maiju Bogdanovu. Bieži vien meitenes tika nosauktas par „brašo trijūgu”. Kolhozā „protams, tajā laikā visi darbi bija jāveic ar rokām, bet jauniem cilvēkiem tas nešķita par grūtu. Kā Ņina saka: „Bijām jauni, un bija jauki”.

1961. gadā kolhozs „Centība” tika pievienots kolhozam „Līdums”, un sākās pavisam citi laiki priekšsēdētāja Anatolija Dmitrijeva vadībā. Ņina rāda foto, kur redzams, kā veda sienu: Ņina un Gaida taisīja kravas, augšā sienu padeva Ēvalds Veips un Vilnis Stradiņš, bet auto „stūrmanis” bija Jānis Porietis, kurš ļoti pieskatīja, lai mašīna būtu bez mazākās skrambas.

Tad Gaidai tiek piedāvāts kļūt par laukkopības brigadieru, Maiju savukārt pārcēla par brigadieru uz Rāksalu, bet Ņinai ieteica kļūt par brigadieru Ķimstnieku pusē, taču viņa atsakās no piedāvājuma un 1966. gadā aiziet mācīties uz Dzērbenes lauksaimniecības skolu par kontrolasistenti un mākslīgās apskalošanas tehniķi. Pēc gada lauksaimniecības skolā Ņina sāk strādāt par tehniķi un tā pavada 16 gadus. Lauku brigādē nostrādāti 7 gadi.

1966. gadā Ņina un Vilnis apprecējās, 1970. gadā ģimeni kuplināja dēls Salvis, 2 gadus vēlāk dēls Jānis, taču

Mans mūžs Mētrienā Ausma Poriete

Uzrunājot Ausmu pastāstīt par savu dzīves gaitu vairāk kā 90 gadu garumā, viņa ar optimismā starojošu smaidu teic: „Es vienkārši esu ar dziesmu pa dzīvi!”

Ausma dzimusi 1931. gada 19. augustā Saikavas pagasta Odažās. Ausmai bija divi brāļi – Aldonis un Jānis. Kopā visi dzīvojuši „Vīkšņos”. Ausma skolas gaitas uzsāka Saikavas Lejasskolā, kur pabeidza visas septiņas klases.

Ņina ar dēliem Salvi un Jāni.

1972. gada decembrī ļauna slimība atņēma sievieti un dēliem tēvu. Salvītim tobrīd bija 2 gadi un 10 mēneši, bet Jancim tikai 9 mēneši. Bija kas tolaik teica: „Tu izputēsi, bet es pierādīju, ka izturēšu. Bija grūti, bet nometu visas bēdas pie malas, jo bija bērni. Abus puikas palīdzēja audzināt Viļņa mamma, ļoti laba un inteliģenta sieviete”.

No 1983. gada Ņina kopj cūkas Rijzemēs jaunajā kompleksā, tad strādā par cūkkopības brigadieru „Liepiņās”, pēc Ņinas šo darbu pārņem Alīna Kaleņikova.

Ņina vienmēr ir aprūpējusi savu piemājas saimniecību, iegādājās telītes un izaudzēja 5 gotiņas, patlaban gan vairs kūtī ir tikai 3 gotiņas un vistas, pēc Ņinas otrā insulta par lopiņiem rūpējas vīrs Andris. Par vienu no šīs saimniecības iegādātajām telītēm priecājas Ligita Tu-manova, gotiņa dienā izdod 62 l piena.

Par sapelnītajām un nopirktajām pajām ģimene kopā iegādājās māju, 15 ha meža, traktoru un citu tehniku.

Bija doma, ka te, mātes mājās, reiz saimniekos dēls Salvis ar ģimeni, bet kā būs, to rādīs laiks.

Ņina ir bijusi aktīva pašdarbniece, ir spēlēts teātris, dziedāts ansamblī, dejots deju kolektīvā. Jubilāre ir piedalījies arī Dziesmu un deju svētkos, vienmēr viņai ir patikusi pašdarbība. Pirmā loma bija G. Priedes lugā „Normunda meitene”, kurā Ņina atveidoja Elmu.

Īpaši patīk darbošanās sieviešu klubīnā „Ābele”, kas 10. jūnijā svinēs 20 gadu jubileju. Pie hobijiem pieder arī puķes, ir skaisti, ja ap māju kas dzied un iepriecina gan pašu, gan ciemiņus. Bet nu, kā Ņina piebilst, esot ar visu tikt grūti galā, soli kļūstot 3 reizes gausāki.

Ņinas mūža galvenā vērtība ir bērni, mazbērni un mazmazbērniņi. Prieks par Samantu un Ventī (Salva bērni), par Maritu un Justu (Jāņa bērni). Venta ģimenē aug Elizabete un Klāvs, bet Justa ģimenē Melānija un Leonards. Jubilāre saka: „Bērni nu izauguši, ļoti priecājos par mazbērniem un mazmazbērniņiem. Tas mans lielais prieks”.

Viena no nozīmīgākajām Ņinas draudzenēm bija Gaida. Viņas palīdzēja viena otrai – Ņina līdžēja Gaidai audzināt dēlu Ēriku, bet Gaida Ņinai abus puikas Salvi un Jāni. Draudzība un palīdzība gadu ritējumā.

Visi kopā vēlam Tev, Ņina, veselību, izturību, enerģiju un lai piepildās Tavi lielākie sapņi.

Foto no ģimenes arhīva
Pie jubilārēm ciemojās Ināra

Tad Rīgā izgāja bibliotekāru kursus un nonāca darbā Jošmaļu bibliotēkā, kur nostrādāja četrus gadus.

Ausma uzsver to, ka ģimenē ļoti iecienīta bija dziedāšana un muzicēšana. Tētis spēlēja vijoli, akordeonu, brālis spēlēja cītarī. Arī Ausma iemācījies spēlēt uz cītares. Un tad, kad sanākuši kaimiņi uz kādu kartupeļu vai siena talku, pēc darba sākušies īsteni dziesmu svētki. Biežākie nācēji piepalīdzēt bijuši Sēbriņš Pēteris, Poriešu Jānis, Oļģerts no blakus mājas, Ceplu Zenta, Dūku Vilma, Broka Anna, Seržānu Aina. Tad nu tā kopīgi muzicējot, Poriešu Jānis ieskatījies skanīgajā dziedātājā Ausmā, un 1956. gadā svinēja kāzas. Kopā nodzīvots garš mūžs – 65 gadi!

Ģimenē piedzima meita Alda un dēls Valdis, kuri

arī iesaistījās muzikālajās aktivitātēs.

Ausma sāka strādāt kolhoza „Līdums” lauku brigādē, tad bulļu fermā „Kārklī”, kur turpināja strādāt, pat pensijā aizejot. 1978. gadā pārcēlās uz dzīvi Mētrienas „Straumēs”. Savā piemājas saimniecībā audzēja sivēnus, aitas, trušus, vistas un gotiņu. Darba daudz, bet Ausma saka, ka tas viss esot darīts ar lielu darba mīlestību, kuru ir mantojuši arī Alda un Valdis. Un spēku un izturību ir devusi tā radu, draugu kopā sanākšana ar dziedāšanu, spēlēšanu un dancošanu. Un vienmēr īpaši ir bijuši Jāņi.

Ausmas acis iemirdzas, kad pajautāju par viņas vaļaspriekiem, aktivitātēm, interesēm. Esot bieži braukuši ar vaļējo bortmašīnu, ko stūrēja Jānis, uz daudziem teātriem, koncertiem Saiņkāvē, Barkavā, Madonā un pat Rīgā. Braukuši arī uz Dziesmu svētkiem. Vistālākais brauciens esot bijis uz tā laika Ļeņingradu. Pati Ausma dejojusi Mētrienas tautas deju kolektīvā. Vēl pavisam nesen Ausma kopā ar vairākām Mētrienas dāmām mācījās izšūt spilventiņus, ko lieliski pieprata iemācīt Noriņa. Daudz pasākumu notikuši kopā ar sieviešu kluba „Ābele” dāmām.

Arī mājas darbi Ausmai gāja no rokas – sašuva bērniem drēbītes, īpaši Aldiņai skaistas kleitas!

Cepa maizīti, pīrādziņus, plātismaizes.

Pašreiz Ausma, lai uzturētu sevi pie veselības un možuma, ik dienas kopā ar kaimiņiem Terēzi dodas izstaigāties pa saviem noteiktiem maršrutiem. Reizēm viņām pievienojas arī Mārīte Ceirule, kura ik pa brītiņam Ausmu apciemo mājās (kā jau draudzene).

Un vēl Ausma ar sirsnību piemin neseno braucienu uz Aglonu, kuru viņai sagādājuši bērni.

Un tad Ausma teica, ka vēl jau esot arī mūsdienās kolosāli jaunieši! Prasot, par ko ir runa, viņa nosauca puisī vārdā: Miks Auziņš, kurš ieskrienot aprunāties, atvedot kādu cienastiņu, apsveicot svētkos. Tas viņai sasildot sirdi. Arī Uldis ienākot parunāties un apjautāties par kādām vajadzībām.

Īpašs prieks Ausmai ir par saviem bērniem – Aldu un Valdi, un mazbērniem – Arvi, Ligitu un Rolandu, kuri ir ieguvuši labu izglītību un strādā katrs savā jomā. Bet vislielākais mīļums ir mazā mazmazmeitiņa Marlēna.

Un, noslēdzot mūsu sarunu, jautāju Ausmai: „Ko Tu teiktu mētrieniņiem?” Un skanēja dzīvesgudra atbilde: „Lai atceras savus draugus, radus. Lai biežāk satiekas, kā tas bija agrāk! Lai biežāk saka viens otram labus vārdus! Lai neaizmirst darba tikumu!

Ausma kopā ar dejojājiem.

Ausma jubilejā ar saviem mīļajiem.

Lai neaizmirst savu dzimto pusi!
Ausma, no sirds vēlam Tev veselību,
možumu un spēju arī turpmāk būt tik-

pat optimisma un labestības pilnai!
Foto no ģimenes arhīva
Ausmas atmiņas uzklusēja Līga

Mētrienas pagasta bibliotēkai – 115

Pavasariņā sestdienas pēcpusdienā bibliotēkā pulcējās mazs pulciņš, lai svinētu. Svinētu Mētrienas pagasta bibliotēkas 115. jubileju. Īpaši aicinātas bija mūsu bibliotēkas kādreizējās bibliotekārites: Valentīna Liepiņa, Zaiga Podiņa, Ināra Krjukova un Maruta Oša. Sirsnīgi raisījās sarunas, sildīja atmiņas...

Mazliet no bibliotēkas vēstures un bibliotekāru atmiņām

Iecere dibināt bibliotēku tolaik Ļaudonas – Odzianas pagastskolā izskan jau 19. gs., bet pirmās ziņas par Mētrienas pagasta bibliotēku atrodamas saistībā ar Mētrienas Viesīgās biedrības dibināšanu 1908. gadā. Latviešu konversācijas vārdnīcā (1936. g.) rakstīts, ka pie biedrības ir bibliotēka ar 587 sējumiem.

1937. gada izdotajā A.Maldupa grāmatā „Aprīņķu un pagastu apraksti” minēta vēl Mētrienas aizsargu nodaļas bibliotēka, taču precīzāku norāžu nav. Vairāki aptaujātie šo faktu nenoliedz, bet citi atceras, ka savulaik bibliotēka atradusies skolā. To, ka bibliotēka būtu bijusi kaut kur atsevišķi gan neviens neatminas.

Ulmaņlaikā Ozolkalnā muižas kroga ēkā sociāldemokrātiem esot bijusi pulcēšanās vieta, kur bijusi arī sava bibliotēka. Tur notikuši arī dažādi pasākumi, lai atvilinātu publiku no Aizsargu biedrības nama. Apvērsuma laikā bibliotēka iznīcināta.

1940. gadā bibliotēka iekārtota Ozolkalnā Pīlāru mājās otrā stāva 2 istabā. Grāmatu bijis samērā daudz. Jauniešus ap sevi pulcējis Imants Vītolis (dz. 1924. g. Mētrienas Birzmalās. Nākot no komjauniešu sanāksmes 1941. gada jūnijā Imantam ceļā trāpās krievu tanku kolonna. Pārpratuma pēc raidītā lode izrādās liktenīga. Apglabāts Mētrienas kapos.)

Kara laikā Mētrienas pagasta pašvaldības budžeta bibliotēkai atvēlētās 410 RM jaunu grāmatu iegādei, bibliotēkas pārziņa algai un citiem izdevumiem. Pastāvīga pārziņa nav, bet pienākumus pilda skolotāja Elza Vītoliņa. 1944. g., ejot cauri Mētrienas pagastam, krievu «inteligence» sadedzinājuši visas skolas b-kas grāmatas. Neko vairs nevarējis saglābt.

Pēc kara bibliotēka esot bijusi turpat – «Pīlāros». Grāmatas izsniegusi Rita Palieka. 1947. gada rudenī par bibliotekāru pieruna Jāni Siliņu. Viss sākas no sākuma. Inventāra grāmatā 25 ieraksti,

Maruta Oša, Valentīna Liepiņa, Jolanta Vītola, Ināra Krjukova un Zaiga Podiņa.

Svinību dalībnieki.

kas sākas tikai ar Ļeņina, Staļina un LK(B) CK vārdu. Gada laikā tiek iegādātas 525 grāmatas. Bibliotēkai tiek atvēlēta maza istabiņa otrajā stāvā, bijušajā policista mājā „Liepiņās”. Tā atvērta trešdienas un svētdienās no plkst. 9:00 līdz 18:00. Piecpadsmit pēckara gadi bibliotekāru darbā nav

bijuši viegli arī fiziskā nozīmē: nekursē autobusā, un ceļš caur Ļaudonu līdz Madonai jāmēro kājām vai ar divriteni, vai zirga pajūgā, jo tiltu pār Aiviekstes upi pie Mūrniekiem uzceļ tikai 1960. gadā. Elektrība parādās ap 1959. gadu. Bibliotēkas apkurei malka jāgādā pašiem bibliotekāriem. Laika posmā no 1948. līdz 1953. gadam (piecu gadu laikā) nomainās piecas bibliotekāres: Antonija Nagle (dzim. Jemeljanova), Ilga Asarīte, Anna Kaufelde (prec. Kozlova), Alīda Birzniece, Kristīne Viksniņa (dzim. Zvaigzne).

1953. gadā Madonas kultūras nodaļa nosūta darbā uz Pamatu c. bibliotēku Madonas vidusskolas absolventi Mildu Roziņu. Milda jau nāk ar pamatināšanām šajā jomā, jo tikko atgriezusies no bibliotekāru kursiem Rīgā. Viņa bibliotēkā nostrādā septiņus gadus.

Laika posmā no 1960. līdz 1971. gadam atsākas kadru mainība. Šajā laikā par bibliotekārēm strādā Mirdza Kozlova (dzim. Briņķe), Līvija Šupeiko, Ruta Viksna (prec. Tomiņa), Valentīna Liepiņa (dzim. Brizga), Zaiga Podiņa (dzim. Oša)

Tas skaistais jaunības laiks!

Valentīnas atmiņas

Bibliotēkā nonācu nejausi. Iepriekš biju strādājusi Pamatu ciema padomē par sekretāri. Kad 1961. gadā atbrīvojās kasieres vieta pienotavā – sāku strādāt tur, jo darbs bija blakus mājām. Bet tad pienotavu likvidēja, atstājot tikai krējotavas funkcijas, un štatus samazināja. Toreizējā ciema padomes priekšsēdētāja Mirdza Kozlova piedāvāja bibliotekāres vietu, jo iepriekšējā darbiniece iesniegusi atlūgumu. Nu jau kolhoza „Lidums” kantoris, ciema padome, bibliotēka un pasts mitinās jaunajā divstāvu mājā pretī „Lejasskolai”. Bibliotēkā nostrādāju 3,6 gadus. No tā laika atceros vien dažas lietas: grāmatas saņēmu pa pastu, grāmatu apstrādē notika pašu spēkiem, katalogi bija sākuma stadijā, bija pārvietojamā bibliotēka Krējotavā, grāmatas nesu arī lasītājiem uz mājām, jo vajadzēja pildīt „piecgades plānu”. Atceros, ka bija daudz lasītāju bērnu, un skolēni arī bija tie, kas palīdzēja grāmatas nogādāt lasītājiem uz mājām. Tajā laikā bija raksturīga šefu piesaistīšana skolai. Arī mani lūdzā būt par šefu, līdz ar to veidojās ciešāks kontakts ar bērniem. Atceros bija sevišķs gandarījums par kādu pasākumu, kuru atzinīgi novērtēja arī rajona bibliotēkas vadītāja. Biblio-

tēkā sestdienās un svētdienās tika rīkotas praktisko jeb derīgo padomu stundas. Sievas klausījās lekcijas par lauksaimniecību, klāja galdus, strādāja rokdarbus utt.

1963. gadā notiek kārtējā teritoriālā reforma, un apdzīvotā vieta Ļūmāni tiek pievienota atpakaļ Madonas rajonam (no Krustpils), tādējādi Pamatu ciemā apmēram 3 gadus pastāv 2 bibliotēkas. Bibliotēku likvidē apm. 1967. gadā.

Zaigas atmiņas

Laikā no 1966. gadā līdz 1971. gadam es strādāju Pamatu ciema bibliotēkā. Bibliotēkā sāku strādāt, pati s to negribot, jo man nebija ne speciālās izglītības, ne arī iespēju apmeklēt kursus (tanī laikā audzināju divus mazus dēlus). Pirms tam strādāju Pamatu ciema izpildu komitejā par sekretāri. Par priekšsēdētāju strādāja Ilmārs Grudulis, bibliotēkā Valentīna Liepiņa. Ilmārs arī bija tas, kurš piedāvāja man mainīties ar Vaļu un iet strādāt bibliotēkā. Bibliotēka atradās vienā ēkā ar ciema padomi – divās telpās virs pasta nodaļas otrajā stāvā. Mans darba laiks sakrita ar to laiku, kad Mētrienas pamatskola vēl atradās vecajās telpās „Kalnaskolā” un „Lejasskolā” (jaunā skola vēl nebija uzcelta, bet vecā skola bija avārijas

stāvoklī). Apstākļi veidojās tādi, ka pirmajām klasēm nebija kur palikt un līdz ar to bibliotēkai tika atstāta viena istaba, otro telpu atdeva skolai. Lai nokļūtu bibliotēkā bija jāiet caur mācību klasi. Krasi saruka bibliotēkas apmeklētāju skaits. Vairums lasītāju bija paši skolēni, pieaugušie pārsvarā izmantoja pārvietojamās bibliotēkas vai iegādājās grāmatas paši. Tas laiks man saistās ar lielu nemieru, jo pašas bērni bija mazi, nāca pie manis, kad gribēja – citreiz „ievēlās” novīlājušies kā sniegavīri. Protams, tika traucēts arī darbs klasē. Atceros – darbojās pārvietojamās bibliotēkas Silmalās, Mētrienas Krējotavā, Jurjānos un vēlāk arī Ļūmānos. Jaunās grāmatas pamatā tika izliktas izstādēs. Ar katalogu un kartotēku strādājusi netiku. Masu pasākumus nerīkoju, jo tam man nebija ne zināšanu, ne organizatora dotību. Pamatā apmainīju grāmatas un veicu individuālas pārrunas, bet rajons „spieda” uz apmeklētāju skaitu un masu pasākumiem. Pie pirmās izdevības no darba bibliotēkā aizgāju un sāku strādāt sakaru nodaļā par pastnieci.

1971. gada vasarā bibliotekāres vieta atkal ir brīva. Tūlīt pēc izlaiduma Atašienes vidusskolas darbu Pamatu ciema bibliotēkā uzsāk Ināra Kaufelde (prec. Krjukova). Viņai nav nekādu priekšzināšanu šajā profesijā, bet ir liela vēlēšanās tās apgūt.

Ināras atmiņas

Toreizējā Pamatu ciema bibliotēkā sāku strādāt no 1971. gada 1. jūlija. Tikko kā biju beigusi Atašienes vidusskolu. Protams, man ļoti gribējās mācīties tālāk, bet biju vecākais bērns ģimenē, un man bija jāuzsāk darba gaitas, lai palīdzētu skoloties abām māsām un brāļim. Tieši tobrīd atbrīvojās vieta ciema bibliotēkā. Un tā nu es ar vidusskolas izglītību, vēlēšanos strādāt, neatmetot domu studēt, ķeros pie darba. Protams, sākums bija grūts. Dažu brīdi pat nesapratu, kā ko isti darīt. Man apkārt bija kolosāli cilvēki, kuri mani ļoti atbalstīja un iedrošināja. (Ilmārs Grudulis, Zaiga Podiņa, Valentīna Liepiņa) Apmeklēju arī seminārus, kuros daudz iegu. Pie manis bieži atbrauca un palīdzēja kolēģes no Madonas bibliotēkas. Sākās lielākais darbs, kas tika veikts bibliotēkā un iepriekš bija tikai nedaudz iesākts, – katalogu veidošana. Iesākumā grāmatu apstrādi veicu pati, vēlāk to veica rajona centrālajā bibliotēkā un ar speciālu auto-

busu – bibliobusu – grāmatas tika atvestas uz Pamatiem (rajona bibliotēkas filiāli NR. 36) Grāmatu šajā laikā ienāca daudz, gandrīz katru mēnesi atveda 2 lielas pakas – 50 un vairāk grāmatu. Darbojās arī pārvietojamās bibliotēkas. Šajā laikā bibliotēkai bija liela loma, jo cilvēkiem nauda gan bija, taču grāmatu tirāža bija maza – visiem nepietika, tamdēļ lasītāji tās meklēja bibliotēkā. Bieži vien pēc pieprasītākajām grāmatām veidojās rinda. Tāpat bija iespēja pasūtīt grāmatas SBA – tas ir vajadzīgo grāmatu pasūtīja no Madonas, Rīgas, pat no Maskavas. Laikā, kad vadīju ciema bibliotēku, vissvarīgākais bija piesaistīt pēc iespējas vairāk lasītāju, īpaši bērnus, skolēnus, izniegt pēc iespējas vairāk grāmatu. Precīzi vairs neatceros, šķiet, aptuveni 30% iedzīvotāju tai laikā bija lasītāji. Bērni lasīja vairāk kā šobrīd, tāpēc ar lasītprasmi skolā nebija īpašas problēmas. Katru mēnesi tika rīkotas dažādiem notikumiem veltītas izstādes. Noformēšanu veicu pati, jo padēvās “tehnikais raksts.” Kopā ar ciema kultūras namu rīkojām masu pasākumus. Pati šajā laikā aktīvi piedalījos ciema sabiedriskajā dzīvē: dziedāju ansambli, lasīju dzeju, piedalījos jauno tradīciju veidošanā (bērnu reģistrācijā, laulību ceremonijās, mirušo izvadīšanā, kapu svētku un atceres dienu organizēšanā. Kādu laiku biju komjau-natnes p/o sekretāre ciemā, biju lektore. Atsevišķos gados (no 1971. gada) strādāju skolā, mācot bērniem ķīmiju, vācu valodu, bioloģiju. Līdztekus strādāju arī vakarskolas klasēs, tāpēc bija labs kontakts arī ar skolu un skolēniem, skolotājiem, varēji ieteikt jaunāko literatūru, aicināt uz pasākumiem. Bibliotēkā pavadīju astoņus gadus. Šis laiks bija interesants arī sevis veidošanā, izlasīju daudz literatūras, mācījos pati, mācīju citus, būtībā iepazīnu visu bibliotekāra darbu, iemācījos saprast un kalpot cilvēkiem. Uzskatu, ka bibliotekāram ir jābūt savu lasītāju kalpam, padomdevējam, mierinātājam, draugam, jo bieži vien bibliotēkā vecāki ļaudis ienāca izstāstīt savas bēdas, rūpes, tādējādi sevi atvieglojot un pozitīvi uzlādējot. Viena daļa nāca pie manis ar nolūku saņemt kaut ko sirdij un dvēselei. Man bija jāzina, kas kuram no viņiem vajadzīgs – kura grāmatas, kurš raksts vai varbūt tikai vārds. Darbs bibliotēkā man patika, tas man nebija tikai maizes darbs, jo alga jau nebija liela. No bibliotēkas aizgāju tikai tāpēc, ka nespēju audzināt bērnus un savienot darbu. Uzskatu, ka es bibliotēkas darbā nepaveicu daudz šajos gados, bet ļoti daudz ieguvi tieši pati.

Laiks no 1947. līdz 1979. gadam aizrit padomju ideoloģijas iespaidā, kad jādara daudz lieka un nevajadzīga. Lai panāktu lielāku lasītāju procentu, 60.

gadu vidū sāk veidot pārvietojamās bibliotēkas apdzīvotākās vietās. Tās var pastāvēt tikai pateicoties tiem cilvēkiem, kas sabiedriskā kārtā uzņemas grāmatu glabāšanu un izsniegšanu saviem tuvākajiem kaimiņiem. Visilgāk pārvietojamās bibliotēkas pastāv Ļūmānos un Krējotavā.

1979. gada 10. decembrī bibliotēkā darbu uzsāk Maruta Oša (dzim. Zaļmeža). Maruta Mētrienas bibliotēkā strādā visilgāk – līdz 2009. gadam. Pateicoties Marutai, mūsu bibliotēka ir mājīgi iekārtota un tajā ir plašs novadpētniecības materiālu klāsts.

Būt centrā, uzmanības lokā, nekad nav gribējies. Izlikt sevi visu kāda pasākuma organizēšanā un sagatavošanā – jā! Tad – paiet malā un paskatīties uz rezultātu. Esmu laikam pārāk emocionāla. Man jāredz jēga savam darbam. Ne reizi vien likās, ka kluba darbs – tā ir ūdens liešana caurā sietā. Tāpēc arī Pamatu k. n. ar pārtraukumiem nostrādāju tikai 8 gadus. Šķita, ka strādājot bibliotēkā, varēs rast saskaņu ar sevi. Te konkrētāks darbs. Te ar apmeklētājiem varēs runāt no sirds uz sirdi, ņemot par pamatu literatūru. Pie tās gan vienmēr cieši pieturējos veidojot arī kluba pasākumus. 1981. gadā beidzu 2 mēnešu bibliotekāru – iesācēju kursu. Jutos drošāk tieši bibliotekārā darba tehniskajā pusē.

80. gadi. It kā jau vairs nav tik pedantiska kalpošana padomju ideoloģijai, tomēr, nododot savu pirmo atskaiti 1980. gadā, radās domstarpības, jo nebija “attiecīga” ievada. Gadu vēlāk sameklēju presē vajadzīgās rindas: „1981. gads ieies vēsturē kā PSKP XXVI kongresa gads-----” Pēc šāda veida sacerējumiem un darba plānu („palagu”) sastādīšanas jutos kā salauzta, jo tukšu salmu kulšana nav padevusies no laika gala. Joprojām vajadzēja stingri sekot skaitļiem, lai nesamazinātos lasītāju skaits, literatūras izsniegums u.c. rādītāji. Bet ne jau skaitlisko rezultātu dēļ tika strādāts. Ļoti gribējās, lai cilvēki izmantotu visu to labo, ko spēj dot grāmatas. Arī padomju laika obligātajās tēmās varēja „iespraust” gluži cilvēcīgas lietas, lai sagatavotais pasākums nebūtu tikai ķeksīša dēļ, bet sniegtu emocionālu baudījumu. Faktiski savu darbu bibliotēkā sāku ar t.s. masu pasākumiem, cerot pamatiešus ieinteresēt un piesaistīt bibliotēkai. Prieks bija par labajiem vārdiem pēc rīkotajiem pasākumiem. Tie prasīja daudz darbu, nervu un negulētu nakšu. Bija arī vilšanās, ja pasākumu apmeklētāju bija maz. Labi, ka bija entuziasti saujīņa, kas manas idejas vienmēr atbalstīja un „pavisveda klāt vēl savējās.” Visu darījām pašu spēkiem – „daiļi” runājām dzeju vai prozu, dziedājām, spēlējām utt.

Astoņdesmito gadu sākumā uzņemas papildus slodzi – no novembra līdz maijam vienu reizi mēnesī noteiktā dienā un laikā devos uz grāmatu izsniegšanas punktiem liellopu kompleksā „Dēgli” un jaunajās darbnīcās. Kad varēja, aizveda vīrs, ja ne – cēlu savu lielo koferi uz velosipēda vai ragaviņās un aiziet... 1988. gadā izsniegšanas punktiem teicu sveikas un skumjā noskaņā gada atskaitē rakstīju: „Bibliotekāra pārvēršana par klaunu neveicinās bibliotēkas prestižu. Domāju, ka vienreiz jāizbeidz iesaistes procentu panākšana par katru cenu. Lielākā daļa dzīvo centrā un ap to. Katrs, kas ir vēlējies, ceļu uz bibliotēku ir atradis---”

Sākot ar 1983. gadu bibliotēkas fondā sāka ienākt sliktas kvalitātes grāmatas un radās bažas – vai pēc nedaudz gadiem bibliotēkas fonds nebūs gaužām nožēlojams, jo daudzu lasītāju attieksme pret grāmatām bija pavirša, bet grāmatu „remonts” bija ļoti laikietilpīgs process.

Jau pirms pāriešanas uz pašpārvaldi (1991.) ar jaunajām grāmatām nebija spīdoši. Tagad tās bija jāiegādājas par pagasta līdzekļiem. Bibliotēkai atvēlētā summa bija stipri par mazu, lai varētu pilnvērtīgi funkcionēt. Grāmatizdevēji piedāvāja plašu jo plašu sortimentu, bet reti kura bibliotēka varēja to atļauties.

Savos darba gados bibliotēkā vienmēr esmu izjutusi sapratni un saņēmumu atbalstu no pagasta padomes puses, savulaik piešķīrot līdzekļus inventāra iegādei un pasākumu organizēšanai. Paldies rajona bibliotēkas darbiniekiem, kuri gatavi palīdzēt jebkurā laikā. Kārtējos semināros nevis iedzen izmisumā kā tas bija sākuma gados, bet cenšas lauku bibliotekārus garīgi bagātināt un rosināt darbam. ---

Līdz ar kolhoza „Lidums” attīstību, centrs kļūst apdzīvotāks.. Grāmatas tiek nestas un vestas uz izsniegšanas punktiem darbnīcās un liellopu kompleksā. Tiek uzcelta jauna administratīvā ēka. 1987. gada 12. februārī uz to pārcelšanas kolhoza kantoris, ciema padome, feldšerpunkts. Bibliotēka atrodas 1. stāvā – labajā pusē.

2007. gada rudenī Mētrienas pagasta padome, uzklaustot bibliotēkas vadītājas informāciju par nepieciešamo bibliotēkas telpu paplašināšanu un akreditācijas komisijas ieteikumiem, nolēmj pārcelt bibliotēku uz pagasta padomei piederošā nekustamā īpašuma „Zīles” telpām pirmajā stāvā. Visā valstī notiek bibliotēku modernizācija, ienāk jaunas tehnoloģijas, arī mūsu bibliotēkā.

Svinīgā jauno bibliotēkas telpu atklāšana „Zīlēs” (šodien Skolas iela 7) notiek 2008. gada 31. maijā.

2009. gadā notiek kārtējā reforma. Mētrienas pagasts tiek pievienots lielajam Madonas novadam.

2009. gada 1. oktobris ir mana pirmā darbadiena Mētrienas pagasta bibliotēkā. Neteikšu, ka ļoti vēlējos šeit strādāt, bija pat zināmas bailes vai pēc Marutas kāds vispār spēš „noturēt” viņas uzstādīto augsto latiņu. Sākums nebija viegls: mācības, jauna programma darbam, necīgais finansējums un tad vēl bibliotēkas „pārcelšanas ēra”. Šeit jāsaka LIELS PALDIES gan pagasta iedzīvotājiem, gan bibliotēkas lasītājiem, jo tika savākti 286 paraksti, un tā laika pagasta pārvaldes

vadītāja A. Dzenovska iecere pārcelt bibliotēku uz skolu neizdevās. Sākot strādāt bibliotēkā, bija 5 tolaik jauni datori, pie kuriem bija jāpierakstās rindā. Aiz muguras arī lielākais darbs – visa bibliotēkas krājuma savādīšana elektroniskajā kopkatalogā, kas ļauj ērti un ātri izsniegt un saņemt grāmatas, kā arī lasītājs pats var sekot savam izsniegumam, meklēt un rezervēt grāmatas. Mūsdienās bibliotekārs nav tikai grāmatu izsniedzējs. Viņam ir jāpalīdz saviem apmeklētājiem izmantot e – pakalpojumus, atrast informāciju, lietot datoru, telefonu u.c. lietas. Gandarījums šajā darbā ir apmeklētāja teiktais

paldies, ja tu esi varējis viņam palīdzēt.

Mainās laiki, mainās sabiedrība, mainās bibliotēka. Tā ir pastāvējusi visus šos gadus, un ļoti cerams, ka tās nepieciešamību nekad neviens nenoliegs, un tā būs vajadzīga vienmēr...

P.S. Plašāks materiāls par bibliotēkas (un ne tikai) vēsturi pieejams bibliotēkā. Esi gaidīts!

Bibliotēkas vēsturē ielūkojās **Jolanta**
Foto no bibliotēkas arhīva

Mana balta māmuliņa Mani baltu audzināja...

Maija mēnesī svinam MĀTES DIENU. Kā dzīvo, ko domā mammas šodien, lūdzām atbildēt mūsu pagasta jaunās māmiņas: Danu Āzaci, Jolantu Freiju, Laumu Freiju un Esmeraldū Auziņu-Spiču.

Kādas bija tavas emocijas, pirmoreiz ieraugot savu bērniņu?

Esmeralda: Prieks un savīļojums. Visas sāpes, ko piedzīvoju, aizmiršās un neticēju, ka tas ir noticis un ka es esmu kļuvusi par mammu.

Kāda, tavuprāt, ir mammas svarīgākā īpašība? Kāpēc?

Dana: Manuprāt svarīgākā ir mīlestība pret saviem bērniem, jo tikai mamma var parādīt, kā mīlestība izpaužas. Jo katrai mammai, kura mīl savu bērnu, viņš būs svarīgākais viņas dzīvē.

Jolanta: Labestība, sapratne, katram bērnam ir individuāla pieeja, jo katram savi niķi. Un nedrīkst šķirot, kurš paklausīgāks.

Lauma: Mīļums. Mīlestība, kas plūst no mammas, dara brīnumus ar bērnu, bērns uzplaukst.

Esmeralda: Vienu konkrētu rakstura īpašību ir grūti nosaukt, jo, lai tu būtu laba mamma, tādām ir jābūt daudzām. Viena no svarīgākajām īpašībām ir pacietība. Kaut arī ir brīži, kad nav tik viegli, mammai ir jābūt savaldītai dusmas un jābūt iecietīgai.

Esi ienācēja, ieprecējusies Mētrienā vai esi te dzimusi? Kāds tev šķiet mūsu pagasts?

Dana: Mētrienā esmu ieprecējusies. Dzīvoju šeit jau 13 gadus. Pagasts ļoti patīk. Mētrienā ir laipni un pretimnākoši cilvēki.

Jolanta: Esmu mētrieniete.

Lauma: Dzīvoju Mētrienā kopš pirmajām dzīves dienām, ar nelieliem pārtraukumiem studiju laikā. Ar bērniības

Esmeralda ar ģimeni.

Jolanta ar ģimeni.

acīm raugoties pagātnē – rosība uz katru stūru, droša vide. Šodien Mētrienā šķiet drūma, izmirusi, atstāta novārtā.

Esmeralda: Esmu dzimusi Madonā, bet Mētrienā dzīvoju no 11 gadu vecuma, tātad ienācēja. Mana tēva senču saknes ir Mētrienas pagasta „Mikiņos” (agrāk „Vikšnos”), varētu teikt, ka arī dzimusi šeit. Mans vīrs ir no Mētrienas, un šobrīd arī dzīvojam Mētrienā – ieprecējusies. Bet pēc sajūtām šeit esmu dzimusi un augusi. Man ļoti šeit patīk, nevaru sevi iedomāties dzīvojam kaut kur citur. Patīk šeit strādāt un būt daļai no pagasta. Mētrienā ir vieta, kura tiek attīstīta, labiekārtota, un prieks par cilvēkiem, kuri to dara.

Cik bērniņi? Cik veci?

Dana: Manā ģimenē aug četri puikas: vecākajam ir 12 gadi, vidējiem brāļiem 11 un 9, bet mazajam vēl nav gadiņš – 11 mēneši.

Jolanta: Esmu trīs dēlu mamma. Vecākajam ir 8 gadi, vidējam 4 un jaunākajam 4 mēneši.

Lauma: Mūsu ģimenē ir četrgadnieks un vienu gadu jauna jaunkundzīte.

Esmeralda: 2022. gada novembrī sagaidījām savu pirmdzimto meitiņu Martu. Šobrīd Martai ir 6 mēneši.

Mammas pienākumi, nebeidzami – kā tiec galā, vai atrodi laiku arī sev?

Dana: Pienākumu tiešām ir ļoti daudz, bet mums blakus ir ļoti labs tētis, tāpēc es varu atrast laiku arī sev. Protams, ir dienas, kad ir ļoti grūti, jūtos pārgurusi, bet tad es saprotu, ka viņi ir visa mana dzīve...

Jolanta: Katrai māmiņai ir jāatrod laiks sev, jo tu esi arī sieviete. Arī māmiņai jābūt sakoptai, jo dzīve tomēr iet uz priekšu. Tā neapstājas tikai pie bērnu vajadzībām.

Lauma: Kaut kur pa vidu ikdienas skrējienam biju pazuļusies. Biju tik ļoti pieņēmusi šo jauno lomu – mamma, ka visu tikai bērniem – dakteri, terapijas, jaunas drēbes, un tā varētu vēl turpināt... Tad nu šis gads ir mans gads! Tā teikt: vesela un laimīga mamma = laimīga ģimene. Tagad mācos sevi likt pirmajā vietā.

Esmeralda: Pienākumi ir bijuši vienmēr, drēbju mazgāšana, ēst taisīšana utt., bet ja tev ir daudz palīgu apkārt, tad tos pienākumus ir vieglāk paveikt, un, protams, paliek arī laiks sev. Man ir ļoti atbalstoši cilvēki blakus.

Vai jūti atšķirības bērnos, ja viņi ir dažādu vecumu?

Dana: Lielu atšķirību nejutu. Mazākais brālis pārsvarā ar mammu, bet lielie brāļi sadzīvo diezgan draudzīgi.

Lauma ar ģimeni.

Dana ar ģimeni.

Jolanta: Ļoti jūtu. Tomēr intereses atšķiras: vidējais vēlas būt kā lielais, bet mazajam pagaidām nepieciešama tikai mammas uzmanība.

Lauma: Četrgadnieks jau grib ar draugiem skriet pa pagalmu, bet mazākā vēl mammas klēpi silda. Atšķirība ļoti jūtama. Arī intereses katram savas.

Ko esi mācījusies no savas mammas?

Dana: Mamma mani ir mācījusi diezgan stingri, bet tajā pat laikā ar lielu mīlestību. Esmu viņai par to ļoti pateicīga. Ar laiku esmu atradusi pareizo pieeju, kā audzināt savus puīšus.

Jolanta: Mīļumu, sapratni, ģimenes svarīgumu.

Lauma: Mammas apskāviena spēku. Tas dod drošību, patvērumu, mīlestību, enerģiju, mieru, pozitīvas emocijas, siltumu. Tā ir komunikācija bez vārdiem un labākais pretsāpju līdzeklis.

Esmeralda: Mana mamma man ir vislabākais piemērs un skolotājs. Pirms es kļuva par mammu, nemācījos kursos un neklaušījos lekcijas. No pirmās dienas, kad man radās kādi jautājumi, labākais palīgs ir bijusi mamma. No mammas cenšos iemācīties visu to la-

bāko, jo mammai ir ļoti liela pieredze. Mamma ir iemācījusi būt kārtīgai, vienkāršai, neatlaidīgai, nedaudz stingrai, gādīgai un daudz ko vēl. Visvairāk es vēlētos iemācīties ēst gatavošanu.

Un ko noteikti iemācīsi saviem bērniem?

Dana: Saviem bērniem iemācīšu cieņu pret vecākiem, pret apkārtējiem cilvēkiem. Atšķirt labo no ļaunā un nepadoties, kad būs grūti.

Jolanta: Noteikti to, ka ģimene ir jāliek visaugstāk, jācieņa.

Lauma: Piekļājīgi izturēties pret vecākiem cilvēkiem. Cienīt savus vecākus un skolotājus.

Esmeralda: Visu to, ko esmu iemācījusies no saviem vecākiem.

Un ko tavi bērni ir iemācījuši Tev?

Dana: Viņi man ir iemācījuši būt pacietīgai, līdzjūtīgai un nekad nepadoties. Varu viņiem būt gan mamma, gan arī draugs.

Jolanta: To, ka jebkurā dzīves situācijā var atrast saules stariņu. Bērnu prieks un smaids ir pats vērtīgākais.

Lauma: Pacietību. Visam savs laiks. Un arī to, cik patiesībā esmu stipra, jo

ar katru bērnu nāk savi pārbaudījumi, izaicinājumi un krenķi.

Esmeralda: Pacietību un iecietību. Man viss vēl priekšā.

Kā ar atbalstu ģimenēm? (Madona – ģimenēm draudzīga pilsēta)

Dana: Esmu dzirdējusi, ka ir dažādi pabalsti, bet pati personīgi neizmantoju, jo nav nepieciešamības.

Jolanta: Pagaidām atbalstu nejūtu.

Lauma: Bezmaksas ēdināšana pirmsskolas izglītības iestādē un autobuss, kurš nogādā bērnu uz izglītības iestādi. Paldies par to! Bet ar lielām raizēm raugos nākotnē, kad arī mūsu ģimenei nāksies izdarīt izvēli par to, kur sūtīt mācīties mūsu bērnus. Tempī, kādos tiek vērtas ciet mazās skolas, biedē. Vai tiešām visi bērni jutīsies labi, ērti un spēs attīstīt savu labāko iespējamo "ES" starp apmēram trīsdesmit skolēniem klasē un vēl piecām paralēlklasēm?

Esmeralda: Nemācēšu teikt. Neesmu pētījusi un izmantojusi to, ko sniedz novads.

**Foto no ģimeņu personīgā arhīva
Jaunās māmiņas uzklaušīja Ināra,
Anita un Jolanta**

Mētrienas kauss volejbolā sievietēm 2023

Mētrienas kauss volejbolā sievietēm 2023 notika 25. martā Mētrienas sporta zālē.

Kausā piedalījās trīs komandas, kaut arī bija pieteikušās daudz vairāk. Mūsu pašu meitenes, ciemiņi no Madonas/Kusas ar komandas nosaukumu *Kusa* un ciemiņi no Ludzas ar komandas nosaukumu *Azarts*.

Tika izspēlēts viena apļa turnīrs, tas ir, katra komanda spēlēja ar katru. Katra spēle ilga līdz vienas komandas trīs setu uzvarai. Seta ilgums 25 punkti.

Trešo vietu ieguva komanda *Azarts*, otro vietu ieguva komanda *Mētriena* un pirmo vietu ieguva komanda *Kusa*.

Mētrienas komandā spēlēja: Silva Fridrihsone, Liene Gludāne, Annija Ivā-

na, Samanta Kraukle, Ivita Freija, Lauma Freija, Linda Kāposte, Klinta Zariņa.

Paldies puīšiem par tiesāšanu un rezultātu likšanu. Liels paldies Līgai Pastarei par palīdzēšanu un komandas gara uzturēšanu.

Teksts un foto: **Artūrs Fridrihsons**

Makšķerēšana

Agrā 4. maija rītā pie Odzijas ezera pulcējās paprāvs pulks izturīgu ļaužu, lai piedalītos ikgadējās makšķerēšanas sacensībās. Un bija ar ko turēt, jo termometra stabiņš rīta stundā rādīja -2°C. Sacensību starts tika dots 7.00, un atvēlētais laiks līdz 12.00. Pavisam sacensībās piedalījās deviņas komandas: Odziena, Ļaudona, Jēkabpils, Mētriena – 1, Kalsnava, Aglona, Mētriņas, Mētriena – 2, Centra – 7. Komandu vērtējumā 1. vietu izcīnīja Mētriena – 1 (Rolands Kaļeņikovs un Andris Broks): 2. vietu – Ļaudona (Māris Vičs, Valdis Barūklis): 3. vietu – Jēkabpils (Pēteris Vorobjovs, Jurijs Nikandrovs). Vīru vidū veiksmīgākais šoreiz Valdis Barūklis no Ļaudonas (5,295 kg), otrajā vietā Rolands Kaļeņikovs (5,145 kg), bet trešajā – Jurijs Nikandrovs (4,435 kg). Sievietēm 1. vietu izcīnīja Ginta Kļaviņa, aiz sevis atstājot Diānu Nemirsku. Jauniešu grupā veiksmīgākā makšķerniece – Made Macijevska, otrais – Endijs Butulis.

Teksts un foto: **Jānis Trops**

26.MAIJĀ 20.00
MĒTRIENAS TAUTAS NAMĀ

AMATIERTĒĀTRA "MASKARĀDE"
PIRMIZRĀDE

"DVĒSELES"

IEEJA – BRĪVA

PĒC BAIBAS JUKŅEVIČAS LUGAS "NE TA SUNS. NE TA KAUDZE" MOTĪVIEM

Pateicība

Ļoti liela pateicība mūsu ilg-
gadējai pārdevējai Anna Carausu
par viņas smaidu, pieklājību un
laipno apkalpošanu. Paskaties uz
viņu, un gribas ko nopirkt! Vien-
mēr ieteiks labāko, palīdzēs ar
nepieciešamās preces izvēli. Liels
paldies viņai!

A. Karpovs, L. Karpova, V.
Korotkiha, J. Boldireva, O. Sme-
lova

Kā uzvilkti pulksteņi
sienāži plāvā,
kur cīrulis dziesmu
klēpi man dod.
Pa brīdim es debess,
pa brīdim es grava,
kas strautu un
ievu valodu prot.
Kur smilgu un
vīgriežu lakati plīvo,
es ļauju lai ausī
dūc kameņu spiets,
un kļūstu tai dzīvei
par sastāvdaļu,
pa dabas ceļiem
kas garām mums iet.

K. Apškrūma

Līga!

Lai Tavš dzīves lidojums
aizvien priecē, pārsteidz un
iedvesmo!

Sveicam skaistajos gados!

„Mētrienas Dzīves” redakcijā

1. aprīlis – JOKOJAM!

Diena tāda – spalvaini mākoņi, nav
neviens putnu dziesmas, uz zemes
sapuvī sniegs. Kokos pakāries viens
otrs dzīvot apnikušais zvirbulis.

Esmu bezdarbniece, tāpēc metos
uz kaķiem. Viena āda maksā piecus
eiro, un cik daudz naudas vazājas pa
ielām, pagalmiem! Ja pa dienu varēšu
kādus desmit noķert – skaties, jau kāda
glauna kleita sanāks. Vajag izvēlēties
ienesīgāko amatu, lai tiktu uz zaļa zara.
Vienam runcim piedzimuši kaķēni, bet
visi tādi apaļi kā zirgāboli, neizskatās
pēc kaķiem. Kaimiņos ar brīnumi no-
tiek: sieva tējkannā biežputru izvārī-

jusi. Gudro, kā dabūt ārā. Izžāvējusi,
putraimi sarāvušies, varējusi izbērt.
Vīrs strādā par šoferi. Steigā audams
kājas, abas iebāzis vienā korpē, tikai
tad pamanījies, kad braucot jāspiež pe-
dāļi. Aizdevos uz aušanas cehu. Vienai
strādniecei savajadzējies atvaļināju-
mu. Nu makten interesants darbs, viss
kas jāauž. Iemācījies noaust cūkai sed-
lus, gailim bikses, teļam šalli un mušai
priekšautu. Žurkai gardieni (aizkari)
gan sanāca pašķidri: musturs sajuka.
Visādi brīnumi pasaulē notiek. Stacijā
pulkstenis iet atsprēkliņ. Suņiem uz-
purņus mauc uz astēm. Veikalā nopēr-

kama jocīga pārtika: marinēti dunduri,
štovētas kalašas, grauzdēti peņģeroti.
Rindas lielas, nav man laika stāvēt. TV
sāka slikti rādīt. Kāpu uz jumta, lai ante-
nu piesietu pie skursteņa. Nokāpu lejā,
nerāda vairs vispār. Skatos – antenu
piesējusi pie dūmiem. Gaidu vasariņu,
tik daudz kukainiņu, gliemeziņu, sienā-
ziņu, tārpiņu – būs ko ēst. Ui, kafija būs
atdzisusi, kamēr rakstu.

Nebija vispār dzerama. Laikam ar
to nevaļu cukura vietā sāli iebērusi...

April, april!

Mētrienas Dzīves fane

Izdevējs – Mētrienas pagasta pārvalde. Reģ. Nr. 90012689100, pagasta pārvaldes tālr. 64826034.
Redaktore: Ināra Krjukova. Redkolēģija – Ilona Zalāne, Valda Otvare, Jolanta Vītola, Līga Pastare, Marija Beģe-Begge,
Anna Anita Amata, Esmeralda Auziņa, Ilmārs Grudulis.
Iespiests SIA "Erante" tipogrāfijā. Tālr. 25767030